

3. EEN KOUDE AVOND AANZIT

Verwoerd zou deze keer rijden en dus reed hij even na de middag, samen met Van de Stelle, over de polderwegen richting dorp.

Elke keer als ze moesten stoppen voor een kruising of voor ander verkeer, klonk er een irritant staccato klikkend geluid van het centrale vergrendelingsysteem óf het kinderslot, wat kuren vertoonde. Vijf, zes keer achter elkaar gingen alle vier de portiersloten open en dicht en het geluid stopte weer als Verwoerd de auto op liet trekken en verder reed. Het bleek na wat zoeken op het internet, een vaker voorkomen euvel bij dit merk en type...

Enfin, intussen deed de auto met al dat gewicht wel zijn best, want afgeladen was hij. In de achterbak lag een mooie kop/borst trofee voor de gastheer, natuurlijk de wapens, de rugzakken en een paar volle tassen met kleding tegen de voorspelde kou komende avond. Verwoerd als koukleum had zich terdege voorbereid: aan zijn Noorse kennissen had hij eerder gevraagd hoe jagers in Noorwegen zich kleden tegen de kou. Het antwoord was luid en duidelijk geweest: onderkleding van Merinowol en daarover laagjes met andere kledingstukken. En zo zou het bij Verwoerd achtereenvolgens worden: een Merino ondershirt, dan een T-shirt, een poloshirt, een vest, een fleece jasje en de wind- en waterdichte jachtjas. En voor de benen: de Merino lange onderbroek (er was natuurlijk eerder gegrapt en gegrold over de kleur roze), een dunne zomerbroek en daarover de gewatteerde, wind- en waterdichte jachtbroek. Dat geheel werd dan op de kansel aangevuld met een fleece col en de bont gevoerde muts met oorleppen die hij in Finland op had gehad en de fleece handschoenen.

Ze draaiden de snelweg op en waren in elk geval de eerste uren van dat geklik af. Trouwens, mocht het inderdaad het kinderslot zijn: kleine koters had hij toch al niet meer en de kleinkinderen kwamen, voor zover hij wist, ook nog even niet logeren. En tegen die tijd was de sinds kort aangeschafte andere auto vast al afgeleverd.

Met een gangetje van honderd kilometer per uur reden ze richting dat prachtige revier, waar Verwoerd al zoveel mooie uren had doorgebracht.

Om 16.30 uur reden ze de parkeerruimte voor het jachtverblijf op en zagen hoe Schranders zijn handen stond te wassen in de ontweid- en vil-ruimte. “Goedemiddag, heren!” De ontvangst was hartelijk en ze liepen de jachthut in. Na het uitwisselen van wat algemeenheden liep Van de Stelle naar de auto om zijn spullen te pakken en zag daar Van der Dal aan komen lopen. En met die gortdroge humor, Van der Dal eigen, zei deze toen hij Van de Stelle zag: “Ik had gehoopt op een gezellige avond.”

“Hoorde je dat?” grinnikte Van de Stelle even later.

De toon was weer gezet en de sfeer zat er gelijk in. Het zou die avond wel zo blijven, dacht Verwoerd.

Intussen was ook IJsselrijn gearriveerd en schonk de gastheer koffie. Verwoerd mocht een restlichtkijker gebruiken van Schranders en ze keken of het hulpstuk paste op de richtkijker die op het kogelgeweer van Verwoerd was gemonteerd. Het was ook het moment dat ze dit grootkaliber geweer van Verwoerd wilden bewonderen. Het oude was eerder gestolen tijdens een inbraak een aantal maanden geleden. Het was het grootkalibergeweer waar hij eerder een varken, het hert en een roodwildkalf mee had gestrekt... En dat was niet het enige geweest: naast persoonlijke spullen had het schorem ook zijn hagelgeweer, kleinkaliber geweer én munitie meegenomen...

Ze vonden het een prachtig geweer en, vond Verwoerd, het wás ook een fijn geweer. Het schoot zuiver en gaf weinig terugslag. Kortgeleden had hij er een reebok mee geschoten.

De middag vorderde en ze schoven aan voor een Javaanse rijsttafel die bestond uit een fijne nasi, heerlijke saté, zelfgemaakte atjar en andere zuren. Hierna werden de aanzitplaatsen verdeeld. Van de Stelle en Verwoerd moesten loten wie van hen er in ‘de kar’ zou gaan aanzitten. Die kar was intussen uitgerust met een autostoel, nadat IJsselrijn tijdens de primeur een keer van de bureaustoel die er eerst stond, was afgekukeld.

“Er zitten op die plek met zekerheid varkens, maar het is een beetje afhankelijk van de wind of ze zich laten zien”, zei Schranders.

Van de Stelle won de loting.

“Er loopt bij jou kansel een spits, Verwoerd. Als je hem ziet mag je schieten. En anders heb je een roodwildkalf én een big of overloper vrij”, zei Schranders.

Op weg naar de kar zette Van de Stelle Verwoerd af bij de kansel aan de grote open plek. Voor ze op weg gingen had Verwoerd in de jachthut de extra kleding aangetrokken en nu deed hij de fleece col rond zijn nek, zette z'n bontmuts op en klom de ladder op. Het luik van de kansel stond al open en een deken lag, netjes opgevouwen, klaar. Verwoerd stak vier waxinelichtjes in de voetenwarmer aan, ging zitten en zette z'n voeten op dit zo praktische verwarmertje. Hij laadde het kogelgeweer met drie patronen, grendelde door en zette het wapen op safe. Hij legde het kogelgeweer op het plateau voor hem en spreidde de deken over zijn benen. Zo, laat maar komen, dacht Verwoerd.

De kansel stond in een bosrand en de bomen wierpen lange schaduwen over de open plek. De schaduwbanen werden gescheiden door de gele